

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/155/2022
Identifikačné číslo spisu:	6120290836
Dátum vydania rozhodnutia:	15.12.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6120290836.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne A. C., bývajúcej vo Z., A. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Stanislavom Rešutíkom, advokátom so sídlom v Brezne, Nám. gen. M. R. Štefánika 29/36 proti žalovanej M. Q. A., A. N., N. Ú. A. A.V. Z. K., A. XX, L. & L. A. P. U., A. A. Z. K., A. XX, za účasti intervenienta na strane žalovanej Komunálna poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefánikova 17, zastúpeného Advokátska kancelária Miroslav Maďar s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 26, o zaplatenie 1.279,76 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 2C/32/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. novembra 2021 sp. zn. 16Co/64/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná a intervenient na strane žalovanej majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Brezno (ďalej aj „súd prvej inštancie“, resp. „okresný súd“) rozsudkom z 7. mája 2021, č. k. 2C/32/2020-94 zamietol žalobu žalobkyne o náhradu škody, ktorá jej mala vzniknúť konaním žalovanej ako súdnej exekútorky v exekučnom konaní Ex 1254/2018 (výrok I.); žalobkyni uložil povinnosť nahradiť úspešnej žalovanej (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), trovy konania v rozsahu 100 % (výrok II.). V dôvodoch svojho rozhodnutia po skutkovej stránke uviedol, že na základe vykonaného dokazovania, medzi stranami nebolo sporné, že voči žalobkyni bolo na návrh oprávneného spoločnosti STABRA CZ, s.r.o. vedené exekučné konanie na základe uznesenia Okresného súdu v Zlíne sp. zn. 20C/84/2007 z 25. septembra 2007 a poverenia na vymożenie pohľadávky, ktoré vydal okresný súd dňa 12. októbra 2009 pre súdnu exekútorku M. V. A.. Menovaná súdna exekútorka viedla exekučný spis sp. zn. EX 31/2009 a vydala exekučný príkaz zrážkami zo mzdy žalobkyne a platiteľovi mzdy spoločnosti KOBOK, s.r.o. prikázala, aby zrazené sumy poukazoval na označený účet. Takým spôsobom pôvodná súdna exekútorka vymohla sumu 5.704,40 eur, potom bola z exekúcie odvolaná a výkon funkcie jej zanikol. Za náhradníčku v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni bola od 4. júla 2018 ustanovená žalovaná, ktorá pokračovala v exekučnom konaní pod sp. zn. Ex 1254/2018. Žalovaná po ustanovení do funkcie

vymohla ďalšie finančné prostriedky vo výške žalovanej sumy 1.279,76 eur. Následne bola exekúcia voči žalobkyni zastavená z dôvodu, že svoj dlh splnila, a to uznesením Okresného súdu Brezno z 30. septembra 2019, č.k. 11Er/17/2009-61.

1.1. Žalobkyňa v spore tvrdila, že duplicitným vymožením sumy 1.279,76 eur porušila žalovaná svoju povinnosť a spôsobila žalobkyni škodu, za ktorú zodpovedá podľa § 31 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), nakoľko prehliadla rozhodnutie pôvodnej exekútorky o zrušení exekučného príkazu.

1.2. Po vykonanom dokazovaní okresný súd konštatoval, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná. Z predloženého exekučného spisu zistil, že v exekučnom spise pôvodnej exekútorky sp. zn. EX 31/2009 sa nenachádzajú žiadne záznamy o vymožení čo i len časti pohľadávky oprávneného, ani listina pôvodnej exekútorky, označená ako zrušenie exekučného príkazu zrážkami zo mzdy zo dňa 21. septembra 2015. Žalovaná ako náhradníčka pôvodnej súdnej exekútorky bola povinná vykonať finančné vyúčtovanie spisu na základe dokladov, ktoré boli súčasťou spisu sp. zn. EX 31/2009, ktorý však neobsahoval žiadne doklady o vymožení plnenia od žalobkyne. Súd prvej inštancie mal tiež za preukázané, že oprávnenému nebola poukázaná žiadna platba pôvodnou súdnou exekútkou vymoženého peňažného plnenia. V čase, keď sa žalovaná dňa 30. septembra 2019 dozvedela o liste označenom ako zrušenie exekučného príkazu zrážkami zo mzdy z 21. septembra 2015 nebola takou listinou viazaná. Potvrdenie zamestnávateľa KOBOK s.r.o. z 31. októbra 2019 bolo vyhotovené a žalovanej doručené až prostredníctvom exekučného súdu a potom, ako bola žalovaná suma zrazená. Z uvedených skutkových zistení okresný súd dospel k záveru, že hoci žalobkyni preukázateľne škoda v žalovanej sume vznikla, neboli splnené predpoklady pre vyvodenie zodpovednosti žalovanej za škodu, lebo nebolo preukázané, že žalovaná ako súdna exekútorka porušila svoju povinnosť. Žalovaná po prevzatí exekúcie nezistila, že by pôvodná exekútorka vymohla čo i len časť pohľadávky oprávneného. Žalovaná bola povinná pohľadávku vymáhať, exekúciu viedla dôvodne až do jej zastavenia. Po právnej stránke okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie ustanoveniami § 3, § 29 ods. 1, 2, 6, § 16a ods. 2, § 31 ods. 1, § 56 ods. 6 Exekučného poriadku, § 420 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. novembra 2021 sp. zn. 16Co/64/2021 na odvolanie žalobkyne napadnutý rozsudok prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach naň poukázal podľa § 387 ods. 2 CSP. Uviedol tiež, že v spore žalobkyňa nepreukázala svoje skutkové tvrdenie a síce, že žalovanej už po prevzatí súpisu od pôvodnej súdnej exekútorky bola známa tá skutočnosť, že predošlá exekútorka vydala zrušenie exekučného príkazu zrážkami zo mzdy z dôvodu, že pohľadávka bola splatená v plnej výške. Pokiaľ poukazovala na rozhodnutie súdu o zastavení exekúcie a jeho odôvodnenie, v tomto exekučný súd konštatoval, že oprávnený so zastavením exekúcie nesúhlasil, čo svedčí v prospech obrany žalovanej, že predpísaným postupom vymáhala pohľadávku, ktorá nebola predošlou súdnou exekútkou vymožená. Rozhodnutie Okresného súdu Brezno z 30. septembra 2019 č.k. 11Er/17/2009-61 tak nepreukazuje, že škoda žalobkyni vznikla v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej, ktorá bola poverená na vykonanie exekúcie. Ani z ďalších skutkových tvrdení žalobkyne nebolo možné vyvodiť, prečo by malo byť na ťarchu žalovanej, že pôvodná súdna exekútorka neodovzdala exekučnému súdu po vymožení pohľadávky poverenie na vykonanie exekúcie a žalovaná bola ustanovená za jej náhradníka.

2.1. Zodpovednosť exekútora za škodu je objektívna, ale aj tu treba, aby poškodený preukázal porušenie povinnosti a príčinnú súvislosť medzi škodou a konaním, z ktorého škoda vznikla. Žalobkyňa vychádzala z toho, že zastavenie exekúcie zaviniť žalovaná len z toho dôvodu, že v čase, keď pokračovala v exekúcii peňažnej pohľadávky, bola táto pohľadávka od žalobkyne vymožená predošlou exekútkou. Príčinnú súvislosť treba posudzovať počas trvania celého exekučného konania. Žalobkyňa nepreukázala, že žalovaná o vymožení exekučne vymáhanej pohľadávky mala a mohla mať vedomosť. Žalovaná sa

zbavila zodpovednosti tým, že z exekučného spisu pôvodnej exekútorky vymoženie pohľadávky nevyplyvalo. Oprávnený oznámil, že exekučne vymáhaná pohľadávka nebola uspokojená. Potrebné skutočnosti neoznámila ani žalobkyňa, hoci tak mohla urobiť pri prvom úkone v odpovedi na výzvu žalovanej exekútorky potom, čo táto začala konať ako náhradníčka pôvodnej exekútorky. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uzatváral, že v danom prípade nesie zodpovednosť za to, že žalobkyňa nebola oslobodená od povinnosti, ktorá bola predmetom exekúcie predošlá exekútorka a škoda nie je v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej, ale pôvodnej exekútorky. Tá je zodpovedná za to, že žalobkyňa nezbavila vymáhaného peňažného záväzku a za spôsob vedenia exekúcie v čase, keď boli zrážky zo mzdy odvádzané na bankový účet pôvodnej exekútorky a ktorá zamestnávateľovi žalobným listom 21. septembra 2015 oznámila zrušenie exekučného príkazu Ex 31/2009 zrážkami zo mzdy. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) podala dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovala ustanovením § 420 písm. f/ CSP (i keď výslovne predmetné ustanovenie v obsahu svojho dovolania necitovala) majúca za to, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, pôsobí protirečivo, nezrozumiteľne, je svojvoľný a neudržateľný. Vadu zmätočnosti videla predovšetkým v tom, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nie je riadne. Žalobkyňa uplatnila i dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď namietala nesprávne právne posúdenie súdmi nižších inštancií. V súvislosti s uvedenou námietkou označila za nesprávne skutkové závery súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, že žalovaná ako súdna exekútorka nevedela o zrušení exekučného príkazu zrážkami zo mzdy z 21. septembra 2015, opak je pravdou. Napriek tomu v dňoch 14. októbra 2019, 13. novembra 2019 a 4. decembra 2019 vykonala z účtu žalobkyne zrážky súm 1.090,06 eur, 101,02 eur, 43,88 eur a 45,- eur, teda aktívne sama konala v rozpore s § 31 ods. 1 Exekučného poriadku. Odo dňa kedy sa žalovaná dozvedela o tom, že záväzok žalobkyne bol vymožený v celej výške, mala toto plnenie žalobkyne jednoducho vrátiť, pretože neexistuje žiadny právny dôvod preto, aby si finančné prostriedky žalobkyne nechala. Za daného stavu je v prejednávanej veci daná príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej ako súdnej exekútorky a vzniknutou škodou na strane žalobkyne. Keďže žalovaná v priebehu celého konania nepreukázala ani žiaden liberačný dôvod, jej zodpovednosť je daná v zmysle ustanovení § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a ustanovení Občianskeho zákonníka. V uvedenom smere dovolateľka poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/138/2008 z 25. februára 2010. Z uvedených dôvodov žalobkyňa dovolací súd žiadala, aby rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie resp. aby rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť je žalovanú sumu. Súčasne požiadala o odklad vykonateľnosti a právoplatnosti napadnutého rozhodnutia vo výroku o trovách konania podľa § 444 ods. 1 a 2 CSP.

4. Žalovaná ako aj intervenient na jej strane v podaných vyjadreniach dovolací súd žiadali, aby podané dovolanie odmietol, majúca za to, že dovolateľka vytýkanú vadu zmätočnosti bližšie nevymedzila, opakovane namietala skutkové a právne závery, ktoré však už boli predmetom prieskumu v odvolacom konaní. Právnu otázku, ktorú kladie v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dostatočne nevymedzila. Odhliadnuc od uvedeného dovolanie podľa citovaného ustanovenia vzhľadom k výške predmetu sporu ani nie je prípustné. Dovolaním napadnutým rozhodnutím sa žalobkyňa neukladá žiadna povinnosť, a preto nie je dôvod rozhodnúť o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V danom prípade dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 ods. 1 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

9. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľov, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

11. V dovolaní v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ CSP žalobkyňa namieta, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, pôsobí protirečivo, nezrozumiteľne, je svojvoľný a pre nesprávne skutkové a právne závery neudržateľný.

12. V súvislosti s dovolacou námietkou žalobkyne týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ OSP), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej

úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

13. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje excés, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry ESĽP (pozri napr. Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľky, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

14. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol priebeh celého súdneho konania dostatočne jasno a výstižne vysvetlil prečo žalovaná (na rozdiel od tvrdení žalobkyne) nemôže niesť zodpovednosť za škodu, ktorá žalobkyni vznikla duplicitným vymožením časti pohľadávky, pretože a/ ako súdna exekútorka (za náhradníčku v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni bola ustanovená od 4. júla 2018) nevedela o zrušení exekučného príkazu zrážkami zo mzdy z 21. septembra 2015; b/ postúpený spis od pôvodnej exekútorky neobsahoval žiadne údaje o zúčtovaní pohľadávky; neobsahoval žiadne zrealizované úhrady v prospech oprávneného; neobsahoval listinu na ktorú sa žalobkyňa odvolávala - zrušenie exekučného príkazu a napokon c/ aj oprávnený oznámil, že neeviduje úhradu pohľadávky resp. žiadne plnenie od predchádzajúcej súdnej exekútorky. Žalovaná sa preukázateľne dozvedela o liste označenom ako zrušenie exekučného príkazu zrážkami zo mzdy zo dňa 21. septembra 2015 až dňa 30. septembra 2019. Bezprostredne podaný návrh na zastavenie exekúcie bezodkladne predložila exekučnému súdu a keďže jeho súčasťou nebol návrh na odklad exekúcie ďalej pokračovala k vymoženiu pohľadávky, o ktorej predošlom zániku nemal vedomosť ani samotný oprávnený.

15. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalobkyne dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobkyňa preto neopodstatnene namieta, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

16. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

17. Z uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa § 420 písm. f/ CSP v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

18. Podľa § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo

alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

20. Podľa § 422 ods. 1 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b/napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

21. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

22. Ustanovenie § 422 ods. 1 CSP obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci tzv. majetkovým cenzom (*ratione valoris*). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď, vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenzus znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy. V prípade príslušenstva pohľadávky sa prípustnosť dovolania odvíja od rovnakých limitov, ako pri istine.

23. V danom prípade sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala peňažného plnenia vo výške 1.279,76 eur s príslušenstvom a nakoľko dovolanie podala i z dôvodu tvrdeného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, bolo potrebné ustáliť, či prípustnosť dovolania neobmedzuje výška sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu. Na túto vec je potrebné aplikovať ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je prípustnosť dovolania vo vzťahu k napadnutému výroku odvolacieho súdu o peňažnom plnení limitovaná desaťnásobkom minimálnej mzdy. Vo veci nemožno aplikovať ustanovenie § 422 ods. 1 písm. b/ CSP (ktoré stanovuje majetkový cenzus na dvojnásobok minimálnej mzdy), nakoľko nejde o spor s ochranou slabšej strany.

24. Posudzujúc prípustnosť dovolania s ohľadom na splnenie podmienky stanovenej v § 422 ods. 1 písm. a/ CSP dovolací súd zistil, že žaloba bola podaná na súde prvej inštancie 2. septembra 2020 a výška minimálnej mzdy v roku 2020 bola nariadením vlády č. 300/2018 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2020 ustanovená na sumu 580,- eur za mesiac. Desaťnásobok tejto sumy je 5.800,- eur. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa tak týka peňažného plnenia neprekračujúceho výšku desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby.

25. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne je v danom prípade vylúčená ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolací súd neskúmal, či rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Vzhľadom na procesnú neprípustnosť dovolania žalobkyne nepristúpil ani k posúdeniu, či napádaný rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Nad rámec uvedeného dovolací súd zároveň uvádza, že v danom prípade relevantnú právnu otázku, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie

vo veci samej dovolateľka ani žiadnym bližším spôsobom nevymedzila.

26. So zreteľom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je ani podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP prípustné a preto ho odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

27. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020).

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.